

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ II. Probatur illud ipsum à particularioribus rationibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

& verbis sententiæ. *Card. Tusch. verb. sententia, concl. 125. num. 53. & 99.*

Stricti iuris est sententia, & ex ea plus non probatur, quam ex ea necessario inferatur. *Id. ibid. n. 57.*

Non continet, nisi id, quod in ea reperitur expressum, quod ommissum est in illa, habetur pro omisso, & non extenditur ad non expressa. *Ibid. n. 60. 62.*

Tantum disponit, quantum verba sonant. *n. 89.*

Subauditionem non admittit, neque tacitum intellectum, quia tacite proferri non potest. *n. 97.*

Immo neque sufficeret, quod Iudex ita sensisset tacite, ac interpretari vellet, nisi intentio transierit in dispositionem. *Idem Tusch. ibid. n. 4.*

§. II. Probatur illud ipsum à particularioribus rationibus.

Ponas (quod non est) Fiscum vnicè in hoc egisse, vt Abbatem siue Monasterium, aut eorundem Dominium vindicaret, & in suam subiectionem affereret, & ab illa petitione siue vindicatione absolutum esse Abbatem atque etiam Archiepiscopum, neque tamen per illam absolutionem dispositum fuerit, quòd Abbas Archiepiscopo sit subditus.

Si quidem in rei vindicatione absolutio simplex, nihil de Reorum iure statuit.

Adeo, vt eidem Actori, à quo Reus absolutus fuerat, possessionem postea nacto, non obstat rei iudicatæ exceptio contra ipsum reum hætenus absolutum, rem postea vindicantem. *Textus est in l. ex sextante 30. §. latinus largus. ff. de exceptione rei iudicatæ, his verbis: Quod si possessor absolutus, amisit possessionem, eundem ab eodem, qui prius non obtinuit, peteret, non obstat ei exceptio, nihil enim in suo iudicio de iure eius statutum videretur.*

Cuius dispositionis summarium glossa ibidem ponit his verbis: *Petij à te fundum rei vindicatione, & fuisti absolutus, postea desisti possidere, illum fundum, & ego cæpi possidere, si tu eum vindices, & ego dicam fundum meum esse, non tuum, non obstat mihi prima sententia, in qua tu fueras absolutus à petitione meâ, cum per hoc non fuerit iudicatum, tuam esse rem, hæc glossa.*

Textus est similis in fortioribus terminis, scilicet in casu, quo de Actoris non iure iudicatum esset, in *l. si inter me & te 15. ff. cod. his verbis: Interest vtrum meam esse hereditatem pronunciatum sit, an contra: nam si meam esse, nocebit tibi rei iudicatæ exceptio, quia eo ipso, quòd meam esse pronunciatum sit, ex diuerso pronunciatum videtur tuam non esse, si verò meam non esse, nihil de iure tuo iudicatum intelligitur.*

In rei vindicatione Reus habet duo iura; vnum est, quod Actore non probante absoluitur; aliud, quod ipso Reo probante, res pronuntiatur esse sua. *Cyn. in l. Actor. C. de probat.*

Atqui pro Reo res non est pronuntiata esse sua, ergo ex defectu probationis Actoris, absolutio secuta fuit, non ex probatione proprii dominij ipsius Rei.

Deinde, cum Actor non probauit, Reus autem probauit, iudex Reum absoluit, causa adiecta, vt quia Reus probauit de iure suo; sed si vterque probauit, non potest absoluere Reum per expressionem causæ, sed debet simpliciter absoluere. *Card. Tusch. verb. sentent. conc. 130. n. 2.*

Atqui iudex simpliciter absoluit non adiectâ causâ, ergo Reus non probauit,

uit, sed ex defectu Actoris in probatione absolutio contigit. *Didac. Couarr. var. res. lib. 1. cap. 1. n. 8. verb. & id apparet eâ ratione. gloss. in l. si quis ad exhibendum, ff. de excep. rei iudicata.*

Adde ipsam voti confessionem, qua asserit de dominio probationes fuisse intricatas, neque magis operari potuisse, quàm ut onus probandi reijeerent in Fiscum, cui itaque ex ipsa agentis qualitate, iam à principio, onus illud incumbere poterat, ita ut illo in eadem probatione deficiente, absolutionem sequi oportebat non ob Dominium probatum à Reo, sed ob non probatum Dominium ab Actore.

§. 3. Idem præterea demonstratur fortioribus terminis.

Dico amplius quòd, immo, etsi in sententia dictum ac pronunciatum fuisset, quòd Fiscus in sua immediationis petitione fundatus non esset, ideo, quia Archiepiscopus Dominium suum probasset, tamen neque ideo contra Abbatem rem iudicatam haberet Archiepiscopus.

Ratio est, quia sententia ad fauorem plurium litis consortium (quales fuisse Archiepiscopum & Abbatem obtendit votum ac libelli scriptor) contra tertium lata, non parit rem-iudicatam inter ipsosmet litis consortes, postea inter se litigantes. *Card. Tusch. verb. sententia. Concl. 125. n. 5. alleg. Bald. conf. 309. cum essent plures n. 2. lib. 1. Ant. de Butr. Conf. 77. visis actis, col. 2. Corn. Decium &c.*

Rationem ponit, quia, inquit, cum inter ipsos ad inuicem non esset lis neque petitio aliqua, diceretur lata super non petitis & non valeret. *Id. ibid.*

Item in casu conuerso, sententia lata contra plures, non facit rem-iudicatam inter eos, ex quo inter se non litigabant *ibid. n. 55. & conu. 131. n. 5.*

§. 4. Quòd lis aut Contestatio non fuerit inter Archiepiscopum & Abbatem, ac si fuisset, magis obesset sententia Archiepiscopo.

AN fortè dices litem extitisse inter Archiepiscopum & Abbatem, petitionemque siue Actionem ab Archiepiscopo contra ipsum Abbatem in hoc institutam fuisse, ut ipsi declararetur subiectus Abbas?

Docent acta quòd non, ac quòd quidem contestatus fuerit Archiepiscopus super immediatione contra Fiscum, sed non contra Abbatem, neque vicissim Abbas contra Archiepiscopum, imo neque contra Fiscum.

Sed etsi præsupponeretur Archiepiscopum contestationem petitionemq; intentasse contra Abbatem, magis noceret illud Archiepiscopo, illique obesset res-iudicata.

Si quidem absolutus fuit Abbas indefinitè ab institutâ, in illâ causâ, actione, si ergo Archiepiscopus in illa causa actionem contra illum non minùs, quàm Fiscus instituit, inde sequeretur, quòd ab illo non minùs, quàm à Fisco absolutus sit.

Sed, ut deesset absolutionis expressa iudicatio, tamen præsupposita tali, Archiepiscopi contra Abbatem petitione, censeretur ab illa exclusus, ex eo ipso, quòd non sit adiudicata, si opinionem illorum spectemus, qui, quòd ex petitis adiudicatum non est in sententia, eo ipso abiudicatum censi tenent, neque